

Kerstwonder op Bonaire

Ze sjokken vermoeid langs de stoffige weg. Mirayma zit op het ezeltje en kijkt naar de twee enorme cruiseschepen in de verte. Junny werpt een bezorgde blik op haar bezwete gezicht. Overall hadden zij gevraagd om onderdak maar alle hotels zitten vol met toeristen die Kerstmis willen vieren op het zonnige Bonaire. Uit de lokale huizen klinken luid gelach met veel “aay’s” en “ieeehs” van thuisgekomen overzeese familieleden. Zelfs het ziekenhuis heeft geen plaats voor de hoogzwangere Mirayma. Men raadt het tweetal aan een boot te nemen naar een van de andere eilanden, want geen vliegmaatschappij waagt het een hoogzwangere vrouw te vervoeren.

Tekst en foto's Christel Cosijn & Richelle van den Dungen Gronovius

Mirayma is geboren op Bonaire en op haar vijfde met haar familie naar Amsterdam vertrokken. Af en toe komt ze terug uit heimwee. Haar hele familie is uitgezwermd naar andere landen. Eenmaal in verwachting wilde ze persé haar kind op haar eigen geboorteeiland het levenslicht laten zien. “Kom op, Dushi”, zegt Junny, als trotse Yiu di Korsow, “Mi ta bai buska un buriku pa bo!” Junny verdwijnt tussen het struikgewas. Even later verschijnt hij triomfantelijk met een ezeltje aan een stuk touw. “Kwidou, mi Dushi!”. Kreunend hijst de jonge vrouw zich op het dier. “Laten we naar de slaven-

huisjes gaan”. De zon begint al wat te zakken en samen lopen ze langs de kust richting de zoutpannen. De passerende taxi's en bussen zitten vol weldoervoede Amerikanen die onbeschaamd naar Mirayma's buik wijzen. “Look at them, is this real? They look just like Joseph and Maria!” Iedereen lacht omdat het stel inderdaad de levende uitvoering kan zijn van het bekende kerstverhaal. Junny voert het ezeltje langs de kust. Vlakbij de zoutpannen gekomen stopt er een bus toeristen langs de kant van de weg. Een aantal mannen en vrouwen stapt uit en begint ongevraagd foto's van het tafereeltje te maken. Junny wordt boos. Hij slaat met zijn stok naar de onwetende

mensen. “Eehj, boso ta loko? Bai kas! Sin berguensa! Bai abanda!” De toeristen stappen weer in. Ze begrijpen niets van de nood van dit jonge stel. Vriendelijk zwaaien de mensen ten afscheid. Mirayma wuift beleefd terug. Het stel wil verder trekken. Ze hebben dorst, het water is op en de lunch is ook al lang verteerd.

“In plaats van met een stok naar ze te slaan, had je misschien wat water aan die toeristen kunnen vragen.” Mirayma kijkt haar vriend een beetje verwijtend aan. Dan valt Junny op zijn knieën: “Ay Mi Dios, yuda nos porfabor!” Ineens gebeurt er een wonder. Mirayma roept uit: “Junny, Wak ayá !! God heeft je hartstikke verhoord!” Haar Amsterdamse accent overstemt de branding. Waar eerst de bus stond, staat nu een kratje met flesjes bronwater tussen de weg en het koraal. Junny knielt opnieuw: “Uh God, als het niet te veel gevraagd is, zou een serbesa er ook wel in gaan!” Mirayma spreekt hem bestraffend toe. De jonkuman kijkt desondanks heimelijk om zich heen want God’s wegen zijn immers ondoorgrondelijk. Helaas geen spoor van het verlangde koude biertje. Dankbaar lessen ze hun dorst met het water en ook het ezeltje wordt niet overgeslagen. Junny neemt het kratje mee en zo vervolgen ze hun weg.

Mirayma probeert de weeën weg te hijgen en terwijl de ondergaande zon het zand nog roser kleurt bidt Junny opnieuw. “Dios, yuda Mirayma,, mi no sa nada di babies!” Tussen de weeën door lacht Mirayma hem opgewekt toe. “Dushi, no worry, mijn moeder zei altijd, je moet alleen het kabeltje goed door te knippen, de rest doet God! Dus vraag Hem liever om een scherp mes en een touw!” Ze trekken zwijgend de witte slavenhutjes voorbij. De zon gaat razendsnel onder en boven de gele slavenhuisjes verschijnt plotseling een heldere fonkelende ster. Het lijkt of er een kampvuurtje brandt bij de obelisk. Er is een feest. Dichterbij komend horen ze ook muziek en zang. Een jongen speelt op een rasp, twee oudere mannen op tambu en kwarta. Kinderen spelen met elkaar. Een aantal jonge vrouwen zingt meerstemmig over “ Senor “. Het tafereeltje heeft iets sereens en bemoedigends. De vrouwen bereiden de vissen die een groepje mannen heeft schoongemaakt bij de boot.

Drie vrouwen staan als afgesproken op en helpen Mirayma van het ezeltje. Zwijgend voeren ze haar naar het achterste huisje. Yunny kijkt hen na met het ezeltje aan het touw. “Tuma brother”, een jongen van zijn leeftijd reikt hem een koud biertje aan. “Salut, swah!” Een ander wenkt naar Junny en wijst op een plaats bij het vuur. “Bin sinta!” Door het gezang heen hoort

Junny een serie oerkreten, opgevolgd door het verlossende gehuil van een pasgeboren baby. De jonge vader staat op en heft devoot zijn flesje omhoog naar de heldere ster: “Danki Dios!!”, roept hij uit. De muziek stopt eerbiedig. “Eéhj, swah!” roept de jongen die hem had uitgenodigd bij het vuur, “Het is maar een gewoon biertje, hoor!” Even blijft het doodstil. Dan barst iedereen in lachen uit en feliciteert de jonge vader terwijl de spelers vol overgave een nieuw lied inzetten dat de Stille Nacht doet swingen.

